

(א) [לקמן ג.] ב'יק ק. תוספתא כלאים פ"ג, (ב) [ז"ל דמניח], (ג) ד' ד', (ד) ד' ד'; (ה) ג"ה וא"ת.

גליון הש"ס

תוס' ר"ה לביב' וכו' מנו דאי בני אבר בסך לקחתי. קשה לו למ"ל מדין מנו ולא נפשונו כי היכי דלאמן לקחתי מכח דשאו הריבה מושא שוא של ה"י יחא לאמן מושאו הריבה מושא שוא בנה משלו ומאי ארומיה טענה לקוח מטענה חזי בניה:

הגהות הב"ה

(א) במשנה בגיילי לו טמא: (ב) תוס' ד"ה אומר וכו' דהוא המוק:

מוסף רש"י

כפי"ס: חמיט ען (תרגום יו"ט). מחיצת הכרם. קיימא לן היה גדר כינמס זה סומך זרעים לגדר מכאן זה סומך נפטים לגדר מכאן (ב"ק פ"ג אומר לו גדר. של ש"ס יוסף הגמולא חזר ממחלמס צעד המחילה פרוטה ומחלמס (ס"ג).

מכאן שייך לעמוד הבא נתיאש הימנה ורעא גדרה. ומתוך כך הולא הוצע חלד מן המחלמס שזיו כה דבתי (ס"ט). הרי זה קודש. ואין נטל אלא בחלד ומחלמס וכו' יש ק"ש מן הסיבה וחד באיסור (ס"ט). והייב בהחיותו. דנגס לאיסור מנאטלו על מצויו (בבברות כ"ב). אסור לאדם שיעמוד כיו. שלא יפסידה בעין הרע (ב"ש ק"ד). מחייבין אותו לבנותו עד ד' אמות. דכתיב טני לזיקא רחמי (קט"ו) (ג). כופין אותו. את כן החצר שאינו רואה לטעם את בני החצר. לבנות בית בעיר ודלת לחצר. לבנות לזון בית בעיר להיות סומך הפתח ויבט שם נטל ומחוק את בני רשות הרבים מלהיין בחצר, ודלת העיר החצר לנעול (קט"ו). ההולרות. מי שחיו לו תלויות פתוחים לחצר מצויו והחוק צדדו זה של שנים וכו' בעל החצר לבנות שם סתל. כ"ך לשער ד' אמות, בין מולמעלה. אם לא נבניה יבניה סתל ד' אמות מן התלויות. בין מולמעלה. אם לא לבנותו מתוך כ"ך להשפילו מן התלויות ד' אמות, וטעמא מפרש גמ', ובין מבגדן. כ"ך להרסו מן ד' אמות (קט"ו כ"ב). מולמעלה. כ"ך להבניה שיעור שלא יצ"ך בהשענו על סתלו וישפיל ראשו ויחלש דתן תלויות ויחלש צבית מצויו (קט"ו כ"ב). כדי שלא יעבור. על ראש עובי סתלו ויחלש (ס"ט). מבגדן. כ"ך להרחיק. כדי שלא יאפילו. ולא יחייב מנה דבתיאש שיעורא (ע"ש). דרשו לו מעקה בבית ד' אמות. משום חוק רחמי (קט"ו).

השותפין פרק ראשון בבא בתרא

ב.

עין משפט
נר מצוה

א א מ"י פ"ב מהל' שמיטת ה"ל די סמג עשין פ"ב טו"ש"ע ח"מ סי' ק"ו סעיף א:
ב ב מ"י שם הלכה טו טו"ש"ע שם סעיף ד:
ג ג מ"י שם הלכה יח טו"ש"ע שם סעיף ה:
ד ד מ"י שם טו"ש"ע שם סעיף ה:
ה ה ו ז מ"י שם הלכה עז וסמג שם טו"ש"ע ח"מ סי' קנה סעיף א:
ו ו מ"י שם טו"ש"ע שם סעיף ד:
ז ז מ"י פ"ז מהל' כלאים ה"ל ז' סמג לאוין פ"ב טו"ש"ע י"ד סי' רלו סעיף מו:

מוסף תוספות

א. לפי שרבי לא היה לומר כסדר אלא כמו שדורו חפציו התלמידים, אבל כשחברם על הסדר חברים, וצריך בכל מסכתא טעם למה נשנית אחר שלפניה. מוס' כ"מ ג. א. בדשעה טפוחים קאי טובא ואין צריך לזרוב גדול ממנו. מצ"ל. ג. כמבין מב. דאין מנהגם אלא מנהג שרשים וכופה אותו לעשות מחיצה מוקיימת. ד. אלא בביתא היא. מוס' כ"ק ק. ה. ושם כפיסא: רבי יוסי ורש"א אין אדם אוסר דבר שאינו שלו. רמב"ן. ו. דמאן שמעת ליה דאמר אדם אוסר דבר שאינו שלו רבי מאיר. רמב"ן. ז. שהוא נתייב להרשות ארבע אמות משהה חבירו, או לעשות מחיצה ולסמוך, וכדתנן (לקמן כו.). רבנו יונה. ח. שלא יכניס מחרשותו בשדה חבירו. ורגלים לתרוש כרמייהם בשורים. ט. וכ"ש דחיישינן להדיק גמור, שפא יכניס מחרשותו, או יכנס וירדו בשדה חבירו. ט. דלא מסקי איניש אדעתיהו להתחייב על כך, ואין לחייב על כגון זה מדינא דגרמי. ט. א. ואפילו בגמתיא מלגודרה. טז. ש"ן שגור בנתיים בטל תוספת אישונה שלא היה כדי לאסור, וראשון ראשון בטל. רמב"ן. כ"ן שגור בנתיים איגלא מילתא שמתחילה לא היה סופר של איסור זה לבא. ר"ן.

רבינו גרשום

השותפין דאית להו חצר בשותפות ונתרבו לחלוק ולעשות מחיצה: בונין את הכותל לאמצע: גמ' גודא. מחיצת הכרם שפירצה לזה היה לו הכרם תבואה ולזה היה לו כרם והיתה כותל מחיצה מפסקת בין השדה לכרם. ועפשו נפריצה מחיצת כרמו דיש לחוש שלא יתערבו הורעים בכרם. ואומרים לו בית דין לבעל הכרם גודר.

(א) ע"י תוס' כאן ד"ה כדמתי.

השותפין. שיש להן חצר בשותפות וצמי שניהן פתוחין למוכו וכל חצירות ששנו חכמים לפני הצמים הן ורוב משמישן בחצר: באמצע. זה נותן מחלקו חצי מקום עובי הכותל וכן זה: גויל גוים כפיסין. הכל מפרש בגמרא [ג.]: הכל כמנהג

אשרצו לעשות מחיצה בחצר בונין את הכותל באמצע מקום שנהגו לבנות גויל גוית כפיסין לבינין בונין הכל כמנהג המדינה (א) גויל גוית גוית ג' טפחים וזה נותן ג' טפחים בגוית זה נותן טפחיים ומחצה וזה נותן טפחיים ומחצה בכפיסין זה נותן טפחיים וזה נותן טפחיים בלבינין זה נותן טפח ומחצה וזה נותן טפח ומחצה וליפ"ך אם נפל הכותל המקום והאבנים של שניהם הוכן בגינה מקום שנהגו לגדור מחייבין אותו אבל בבקעה מקום שנהגו שלא לגדור אין מחייבין אותו אלא אם רצה כונס לתוך שלו ובונה ועושה חוץ מבחוץ וליפ"ך אם נפל הכותל המקום והאבנים שלו אם עשו מדעת שניהם בונין את הכותל באמצע ועושיין חוץ מבאן ומכאן לפיכך אם נפל הכותל המקום והאבנים של שניהם: גמ' סברוה מאי מחיצה גודא (ב) ברתניא מחיצת הכרם שנפרצה אומר לו גודר חזרה ונפרצה אומר לו גודר נתיאש

כדי עבודת הכרם דבתי הוי כלאים: חזרה ונפרצה אומר לו. לגדור:

קידש פי' לפי שצוים הכותל בעל כרחם או משום דהקנו זה לזה לעשות גודא לנישאל קמא וכגון ידוע לנו עדיין וחוכרים שהקנו זה לזה ולנישאל בתרא משום היזק רחמי ומאי אצירא משום דבונין הכותל בעל כרחם בלאו הכי נמי הוי של שניהם אפי' נפל לרשותא דחד מנייהו כיון דאין חזית לא לזה ולא לזה כדפריך בגמרא (א) גבי בקעה לא יעשה חזית לא לזה ולא לזה ואי הוה אידך דנפל לרשותו מאי פריך הא כ"ך לעשות חזית שלא יפול לרשות אחר ויאמר שלו הן והא דלמרינן בהשאלא (ב"מ ד' ק.) גבי מחלוק פרה בחמור וכן ברש הצית והעלייה (שם ד' קט"ו): וליחזי צרעות דמאן קיימא וליהוי אידך המוליא מחצירו עליו הרחיה היינו משום דהתם מתחילה מצובר היה הדבר וצרעות אחד מהן נולד הספק אצל הכא מעיקרא נולד הספק ואם היו באין לחלוק צעד שהכותל קיים היו חולקין צדוה מספק אפילו לרצון דסומכוס דלית להו ממון המוטל צספק חולקין הכא מודו כיון דליכא הכא חזקה לזה יותר מלזה הילכך אפילו נפל לרשותא דחד מנייהו לא יפסיד האחר כמו והא דלא אמר הכא כל דאליס גבר כמו צוה אומר של אצווי (לקמן ד' ל:): התם הוא דליכא דררס דמנוטא אצל הכא איכא דררס דמנוטא ומתוך ר"י דהיינו הך דפריך בגמרא (ז) שפיטא כדפירש צקוטרס דאפילו לא פסיק לן דינא דמתניתין שמתחילה צין שניהם עשאוה בעל כרחם היו חולקין צדוה אפילו דנפל לרשותא דחד מנייהו כדמוכח גבי צקעה ומשני לא ריכסא דנפל לרשותא דחד מנייהו פירוש ושהו צרעותו הרבה הוה דמיא כיון דשהו צרעותו הרבה ניהמניה שעשאוה כולה *מיגו דאיצעי אמר ממך לקחמיה ויהי נאמן משום דשהו הרבה ואף על גב דלאמר ברש הצית והעלייה דשותפין לא קפדי אהדדי הכא מייירי דשהו יותר מכדי רגילות דאטו משום דשותפין נינהו לא יקפידו עד עולם ולא דמי לגודרות דאין להם חזקה (לקמן ד' ל:). לפי שאין ידוע ציד מי הם אצל הכא לא היה לו להשהותו כל כך צרעותו קמ"ל כיון דמעיקרא על שניהם היה לעשות לא מהימן לומר שהוא עשה הכל דמיגו צמקוס עדים הוא דאין סקדי שלא עשאה לצדו כיון שהיה יכול לדחוק את חצירו דצין שהיה עושה עמו אצל צקעה אם שהו הרבה היה נאמן לומר שעשאה צמיגו דאי צעי אמר לקחמיה והאי שינויא אינו אלא מאצנים אצל מקום הכותל לעולם פשיטא שחולקין אותו ואידי דנקט אצנים נקט המוקוס:

סברוה מאי מחיצה גודא. אע"ג דלצסוף קאי קאמר סברוה לפי שזה הלשון אינו עיקר מחמת פירכא דלקמן ודיחוי בעלמא הוא האי דמשני וכלשון שני הלכה וכן פוסק ר"ת ואגב דנקט בהאי ליטנא סברוה נקט נמי בליטנא אחריתי ועוד אורי" דצפרק קמא דנדרים (ד' יא.) איכא סברוה אע"ג דלצסוף קאי ומטיק הכי: ברתניא מחיצת הכרם שנפרצה. יש ספרים דגרסי דתנן ואומר ר"ת שאינה משנה צסום מקום (ט) (וא"כ) היכי פשטי מינה בהגזל קמא (צ"ק ד' ק. וסס) דר"מ דאין דינא דגרמי ואם היתה משנה הוה אחי שפיר דסתם משנה ר"מ היא ואומר ר"ת דמשמע ליה דלתיא כר"מ מכה מתניתין דכלאים דמיימי התם המסכך [את] גפנו על גבי תבואתו של חצירו [ה"ן] קידש וחיב צאחריותו (ס) והוא סתם משנה היא הילכך היא נמי דקמני קידש רבי מאיר היא ואין להאריך כאן יותר: אומר לו גודר. פירוש לבעל הכרם (ט) והוא המזיק דארבע אמות שאמרנו להרחיק הוא צבציל עבודת הכרם (ב) כדלמרי" צפ' שני לקמן (ד' טו.) ואפילו ר' יוסי דקאמר לקמן (ד' יח: טה:) על הניזק להרחיק את עצמו האמר רב אשי לקמן (ד' טה:) מודי ר' יוסי בגיירי דליה (ו) ואומר ר"י דלחכי קמני אומר לו גודר ולא קמני חייב לגדור לפי שצריך להסרות צו ואם לא התרו צו לגדור אינו חייב צאחריותו ולהכי נקט נמי תרי וזמני נפרצה אומר לו גודר אף פעם שניה כשנפרצה צריך להסרותו שאינו סבור להיות חייב לגדור כל שעה ונפרצה פעם שלישית מספקא לר"י אם צריך להסרותו כל שעה או שמה סגי בתרי וזמני ואין צריך להסרות צו יותר ור"ת מפרש דלחכי נקט תרי וזמני לאשמועינן שאם יש תוספת מאתים צין מה שהוסף צנפרצה ראשונה וצין מה שהוסף צנפרצה שניה דאין מנטרפין לאסור (א) ומראשונה ראשונה צבציל (ב) והארכתי בהגזל קמא (צ"ק ד' ק: וסס) וצפרק במה אשה (שם ד' טה:):

נתיאש

